

for saa vidt anbefale mine Meningsfæller at stemme for Forslaget. Hvis det kan tilfredsstille nogen at faa det gennemført, er der ikke Grund for os til at sætte os synderligt imod det.

Schovelin: Denne Sag er ringe af Omfang, men i Virkeligheden faar den principielt set en stor Betydning. Der er skjult megen Symbolik i denne Sag, idet den blandt andet kaster Lys over de ideelige Forsikringer fra Regeringens Side om, at alle Samfundsklasser ville ligge den i ligelig Grad paa Sinde. Der er her fra den store næringsdrivende Stand bleven udtalt et Ønske, som man, om jeg saa maa sige, gratis eller forholdsvis billigt kunde have imødekommet, et Ønske, hvis Opfyldelse ikke krævede noget særlig stort Apparat, navnlig ikke store Statstilskud af den Art, som saa mange Krav fra andre Samfundsklasser koste, og der havde derfor været en glimrende Lejlighed for Regeringen til at vise et virkelig upartisk Sindelag overfor denne store Befolkning, som sandelig ikke er forvænt i saa Henseende. Hver Gang der fremkommer noget som helst Ønske som f. Eks. for nylig med Hensyn til den kommunale Beskatning Ønsket om Inddragning af kooperative Foreninger, forsvinder det paa Kommissionens Vej op til Ministeriet. Saaledes afvises de beskedneste Ønsker stedse af Regeringen. Her skulde man tro, at den ærede Regering havde med Begærlighed grebet Lejligheden til at vise et saadant upartisk Sindelag. Sagens Forhistorie viser imidlertid noget ganske andet.

Allerede paa et Møde, som de jyske Handelsforeninger holdt i Aarhus den 23. og 24. Juni 1908, altsaa forinden Toldlovens Ikrafttræden, enedes man om at indgaa til Regeringen med Henstilling om Indrettelse af en judicial Appellinstans i Toldsager, navnlig fordi man følte sig urolig overfor den nye Toldlovs Ikrafttræden, idet man vidste eller kunde sige sig selv, at der ved en saadan ny Toldlovs Ikrafttræden naturligt maatte rejse sig en Række Tvivlsmaal, hvor det kunde være i allerhøjeste Grad af Betydning for den næringsdrivende Stand at kunne være forvissat om at faa en forsvarlig upartisk Afgørelse. Efter Toldlovens Ikrafttræden den 1. Januar 1909 indgik under 18. Januar, altsaa faa Dage efter, den danske Handelsstands Fællesrepræsentation med et Andragende til Ministeriet for Handel og Søfart og rejste deri officielt dette Krav. Man gjorde der navnlig opmærksom paa, at allerede

da den forrige Toldlov, Loven af 4. Juli 1863, forberedtes, var Tanken om en Appellinstans dukket op i den da nedsatte kongelige Kommission bestaaende af 18 handels- og industrikyndige Mænd. Disse havde nemlig udtalt sig for Oprettelsen af en ny særlig Appellinstans bestaaende af 3 handelskyndige og 2 industrikyndige Mænd. Det var altsaa paa et saa tidligt Tidspunkt af vort konstitutionelle Liv, at Tanken første Gang fremkom, at man skulde tro, at Kravet, naar der nu siden er gaaet saa lang Tid og det fra de vedkommende toldklarerende, Befolkningsklassers Side rejstes paa ny, vilde finde villigt Øre. Der blev imidlertid intet foretaget i denne Sag, og paa Handelsmødet den 10. September 1909 rejstes da under solenne Former paa ny dette Krav. Generaltolddirektøren var personlig til Stede og stillede sig paa udæskende Vis ret afvisende overfor dette Krav og lod Forsamlingen vide, at de Resolutioner, man der vedtog, i og for sig intet havde at betyde. Det blev imidlertid lovet senere, nemlig ved en Skrivelse fra Handelsministeriet, at Spørgsmaalet om Oprettelsen af en Tolddomstol skulde blive forelagt Toldraadet. Dette vakte meget ringe Begejstring i de næringsdrivendes Kredse, og det blev fra den danske Handelsstands Fællesrepræsentation udtalt, at man ikke formaade at se, at Spørgsmalets Forelæggelse for Toldraadet paa nogen Maade vilde kunne fremme denne Sag, hvad der for øvrigt siden paa en glimrende Maade har bekræftet sig. Man gjorde opmærksom paa, at hvad der ifølge Rigsdagsforhandlingerne havde foresvævet de Mænd, paa hvis Initiativ Lovgivningen havde indført Toldraadet, var at faa et Slags Tariferingsraad, hvori der ved Siden af Toldembedsmænd sad Repræsentanter for Næringslivet, og hvori disse Elementer i Forening kunde overveje ønskelige Forandringer i Toldlovgivningen. Det var med andre Ord særlig Ændringer i Toldsatserne, man havde for Øje, og Finansminister Lassen foreslog derfor ogsaa Toldraadets eventuelle Opgave derhen, at det skulde følge Næringslivets Udvikling i Ind- og Udland med særligt Hensyn til de bestaaende Toldlove og Toldforhold for derved at undersøge Betimeligheden af disse eller kun Ændringer i Satserne. Derom var der imidlertid slet ikke Tale i dette Tilfælde. Hvad man ønskede, var et Supplement til Toldloven, et Supplement, der kunde være vedtaget paa kort Tid, og hvorom der ogsaa fra radikal Side i dette Ting var stillet For-